

VERSLAG VAN DE CONTACTVERGADERING

11 mei 2010

Aanwezigen

Dames : Blommaert (CIRE), Crauwels (VVSG), D'Hoop (IOM), Dresse (IOM), Goris (CGKR), Konings (VMC), Leroux (SPC), Machiels (Fedasil), Regout (Convivial), Sacré (Foyer), Troffiguer (Croix-Rouge), van der Haert (BCHV), Verstrepen (OVB),

Heren : Beys (Caritas), Bienfait (CGVS), Geysen (DVZ), Michiels (RK), Milh (student), Pauwels (UNHCR), Renders (JRS), Vinikas (BCHV), Wissing (BCHV).

Opening van de vergadering door de heer Vinikas

1. De heer Vinikas opent de vergadering om 9h45.

Goedkeuring van het verslag van de vergadering van 14 april 2010

2. Er zijn geen opmerkingen; het verslag wordt goedgekeurd.

Mededelingen van DVZ (de heer Geysen)

3. In de maand april 2010 werden 1.160 asielaanvragen ingediend, een gemiddelde van 52,81 asielaanvragen per werkdag (21 werkdagen). Dit betekent een verdere daling met 6,84 aanvragen per werkdag en 264 in het totaal ten opzichte van vorige maand. Er is voor het eerst in een jaar tijd ook een daling ten opzichte van voorgaande jaar: 55 aanvragen minder dan in april 2009. Er werden 1.109 aanvragen ingediend op het grondgebied, 27 in gesloten centra en 24 aan de grens.
4. De tien meest voorkomende landen van herkomst waren in april 2010: Kosovo (113), Irak (108), Rusland (97), Afghanistan (70), Armenië en Guinee (60), DR Congo (58), Georgië (33), Iran en Servië (33). In de gesloten centra werden er ook asielaanvragen ingediend door 4 asielzoekers uit Colombia, 3 uit Georgië en Nigeria. Aan de grens waren er 10 uit Congo en 4 uit Irak.
5. In april 2010 werden er 274 meervoudige asielaanvragen ingediend, 14 meer dan in maart 2010. Deze vertegenwoordigen 24,71% van het totaal aantal asielaanvragen. Deze aanvragen werden voornamelijk ingediend door personen afkomstig uit: Rusland (36), Irak (27), Afghanistan (27), Kosovo (21), Iran (15), Kameroen (11) en Servië (10).

*Verslag van de contactvergadering van 11 mei 2010
De contactvergaderingen worden georganiseerd met de steun van Fedasil*

6. In april 2010 werden er in het totaal 1.132 beslissingen genomen door de DVZ voor asielzoekers ‘op het grondgebied’ (WTC), onderverdeeld als volgt: 846 aanvragen overgemaakt aan het CGVS, 172 beslissingen in het kader van de Dublinprocedure (bijlage 26quater), 114 weigeringen van inoverwegingname (bijlage 13quater). 164 dossiers werden zonder voorwerp afgesloten (incl. afstand van procedure). Daarnaast werden er 26 beslissingen aan de grens genomen: 17 overgemaakt aan het CGVS, 2 bijlagen 13quater en 7 bijlagen 25quater; geen enkel dossier werd zonder voorwerp afgesloten. In de gesloten centra werden 34 beslissingen genomen: 20 overgemaakt aan het CGVS, 6 bijlagen 13quater, 8 bijlagen 26quater en daarnaast werd 1 dossier zonder voorwerp afgesloten.
7. In april 2010 werden 3 personen opgesloten op grond van artikel 74/6 §1bis (bijlage 39bis – in afwachting van de behandeling van de asielaanvraag). In de Dublin dossiers werden in het totaal 96 personen opgesloten op grond van artikel 51/5 §3 (bijlage 26quater – na vaststelling dat België niet verantwoordelijk is) en 20 personen ten gevolge van een beslissing tot vasthouden bij weigering van tenlasteneming door België (bijlage 39 ter). De voornaamste EU-lidstaten van bestemming, verantwoordelijk voor de behandeling van die asielaanvragen waren: Griekenland (25), Frankrijk (14), Italië (11), Polen (9), Duitsland (7) en Nederland (6). Er werd één echtpaar zonder kinderen opgesloten. 3 gezinnen met in het totaal 7 kinderen werden naar de terugkeerhuizen in Zulte en Tubize overgebracht.
8. Er waren in de maand april 2010 in het totaal 214 Eurodac-hits. De voornaamste lidstaten waarvoor vingerafdrukken aangetroffen werden, zijn: Polen (36), Griekenland (29), Frankrijk (24), Duitsland (22), Nederland (16), Zweden (14) en Italië (13).
9. In april 2010 werden 51 NBMV ingeschreven bij de DVZ na het indienen van een asielaanvraag op het grondgebied, waaronder 41 jongens en 10 meisjes. 3 NBMV waren tussen 0 en 13 jaar oud, 15 tussen 14 en 15 en 33 tussen 16 en 17. De meest voorkomende landen van herkomst van deze NBMV waren Afghanistan (19), Guinee (13), Congo (2) en Irak (2).
10. De heer Renders heeft opgevangen dat er Afghaanse asielzoekers vrijgelaten zouden worden en vraagt toelichting over de profielen van deze personen. Na de vergadering verduidelijkt de heer Geysen dat dit enkel de gedwongen terugkeer van Afghanen naar Griekenland betreft in het kader van de Dublin II-Verordening. Betrokkenen worden in vrijheid gesteld of voorlopig niet meer opgesloten. Wat de behandeling van de Dublin-Griekenland dossiers betreft zal voor de Afghaanse ‘kwetsbare gevallen’ een iets ruimere toepassing gemaakt worden van de soevereiniteitsclausule en dus in bepaalde gevallen geen 26quater meer worden afgeleverd. Voor deze gevallen zal België dus verantwoordelijk zijn voor de evaluatie van de asielaanvraag; er is echter geen sprake van een algemene toepassing van de soevereiniteitsclausule voor alle Afghanen. De ‘niet-kwetsbare’ Afghanen krijgen dus wel nog een bevel om het grondgebied te verlaten zonder enige vorm van automatische verlening van de termijnen om het bevel uit te voeren. De heer Geysen wijst op het feit dat de Afghanen die reeds een bijlage 26quater gekregen hebben, maar wel kunnen beschouwd worden als ‘kwetsbaar profiel’, een verlenging kunnen aanvragen van het BGV. Voor ‘kwetsbare profielen’ uit andere landen

worden de dossiers nog steeds geval per geval onderzocht en kan eveneens de overdracht aan Griekenland eventueel niet uitgevoerd worden. Na de vergadering, voegt de heer Geysen ook toe dat voor de Afghanen bestemd voor Kaboul de repatriëring ook geval per geval zal onderzocht worden.

11. De heer Renders wijst op een verschil in termijnen, van vijf dagen tot twee maanden, van de bevelen om het grondgebied te verlaten die afgeleverd worden na vrijlating ten gevolge van een tussenkomst van het EHRM en vraagt naar de reden daarvan. De heer Geysen antwoordt dat de gesloten centra in die gevallen gewoonlijk de instructie krijgt om de persoon vrij te laten met een BGV van 30 dagen. Degenen die thans vrijgesteld zijn hebben inderdaad 2 maanden gekregen. Het verwondert hem dat iemand een BGV zou krijgen van maar 5 dagen. Indien dit het geval is, dan kunnen deze personen zich terug aanmelden bij DVZ opdat hun bevel zou worden verlengd.
12. Mevrouw Leroux vraagt wat DVZ verstaat onder 'kwetsbare gevallen'. De heer Geysen zegt dat in het kader van de Dublin-Griekenland een ruime interpretatie aan het begrip gegeven wordt; het betreft o.m. NBMV, zwangere vrouwen en alleenstaande vrouwen met zeer jonge of zieke kinderen, maar de beslissingen worden geval per geval, op individuele basis genomen.
13. De heer Renders vraagt of hij er dus van mag uitgaan dat alle asielzoekers met een Dublin-Griekenlanddossier vrijgelaten zullen worden. De heer Geysen preciseert dat het enkel de Afghanen betreft. De heer Renders vraagt waar dat verschil in behandeling op gebaseerd is. De heer Geysen zegt dat het een beslissing is, die gemotiveerd is door het grote aantal Afghanen dat een *Rule 39* aanvraagt en bekomt bij het EHRM en in afwachting van de uitspraak van het EHRM, die in september verwacht wordt, in een zaak ten gronde tegen België n.a.v. de overdracht aan Griekenland van een Afghaan.¹
14. De heer Renders vraagt of degene die vrijgelaten worden met een BGV van één maand dan opnieuw opgeroepen worden door DVZ. De heer Geysen zegt dat dit niet het geval is omdat dit erg moeilijk op te volgen is voor DVZ. De betrokkene moet zelf terug contact opnemen met DVZ of, beter nog, een verlenging aanvragen via de gemeente.
15. De heer Michiels heeft melding gekregen van verschillende gevallen waarbij een asielzoeker van de DVZ een blanco vragenlijst meekreeg om binnen de vijf dagen in te vullen. Het betrof Franstalige dossiers van Guineese vrouwen (etnische Peul en Soussou). Dit stelt nogal wat problemen als de persoon analfabeet is en/of geen Frans (of Nederlands) begrijpt. De heer Geysen wijst erop dat DVZ niet verplicht is de vragenlijst zelf in te vullen, maar dat dit wel gedaan wordt o.b.v. vroegere afspraken met het CGVS. Er is evenwel niet beslist om van die afspraken af te stappen, maar als de asielzoeker daar zelf om vraagt moet DVZ er op ingaan en de lijst oningevuld meegeven.
16. De heer Renders vraagt op basis waarvan DVZ een vraag tot terugname richt aan Griekenland in het geval van een irreguliere vreemdeling die geen asiel aangevraagd

¹ EHRM, verzoek nr. 30696/09, *M.S.S. t/ België*,
<http://cmiskp.echr.coe.int/tkp197/view.asp?action=html&documentId=866955&portal=hbkm&source=externalbydocnumber&table=F69A27FD8FB86142BF01C1166DEA398649>

heeft. Gebeurt dat ook o.b.v. de Dublin II-Verordening? De heer Geysen zegt dat Eurodac ook aangewend mag worden in het geval een vreemdeling geen asiel aanvraagt in België en dat in de gesloten centra trouwens altijd vingerafdrukken genomen worden. Wat indien die persoon ook in Griekenland geen asiel gevraagd heeft, maar bvb. in Griekenland aan de grens op zee enkel vingerafdrukken genomen werden? De heer Geysen zegt dat steeds geverifieerd wordt of iemand asielzoeker is en dat een overdracht ook gebaseerd kan zijn op een bilateraal akkoord.

17. De heer Beys vraagt of er een overzicht bestaat van alle bilaterale akkoorden die België heeft met andere landen. De heer Geysen zegt daar zelf geen zicht op te hebben aangezien het er tamelijk veel zijn. Maar gewoonlijk worden die gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad, maar er zijn daar heel oude bij. Misschien kan dat wel verkregen worden bij het Bureau C of CR van DVZ die dit toepassen.

Mededelingen van het CGVS (de heer Bienfait)

18. In april 2010 nam het CGVS in het totaal 1.615 beslissingen. Dit is opnieuw een opvallende stijging ten opzichte van de voorafgaande maanden, die te wijten is aan verschillende oorzaken: ten eerste, werden er 659 beslissingen genomen na intrekking van de beslissing omwille van een probleem in de handtekening²; ten tweede werden er veel beslissingen genomen in het kader van de operatie Macedonië – Servië. Het Kabinet heeft inderdaad toepassing gemaakt van zijn bevoegdheid om te vragen aan de asielinstanties om bepaalde asielaanvragen prioritair te behandelen. De asielaanvragen van personen uit Macedonië en Servië werden dus prioritair behandeld en heel wat beslissingen werden hierbij genomen; en tenslotte, het effect van het nieuwe aangeworven personeel.
19. In april 2010 werden er 1.615 beslissingen genomen, opgesplitst als volgt: 102 erkende vluchtelingen, 48 toekenningen van de subsidiaire bescherming, 1.328 weigeringen van de vluchtelingstatus en de subsidiaire bescherming, 9 weigeringen tot in overwegingname voor Europese onderdanen, 82 technische weigeringen, 5 uitsluitingen van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming, 3 uitsluitingen van de subsidiaire bescherming en 34 deden afstand. Het bijzonder hoge aantal weigeringen is, onder meer, te verklaren door de herziening van de negatieve beslissingen ten gevolge van de intrekkingactie. De heer Bienfait doet opmerken dat ten gevolge hiervan er toch ook enkele positieve beslissingen getroffen werden. Het groot aantal weigeringen is ook een gevolg van de Macedonië/Servië actie met een zeer hoog aantal negatieve beslissingen. De heer Bienfait doet hier nochtans opmerken dat er toch een erkenningbeslissing voor één Macedoniër was, wat aantoont dat het CGVS elk dossier individueel behandelt. Uiteindelijk waren er eveneens talrijke technische weigeringen in deze Macedonië/Servië actie, want vele van deze asielzoekers zijn niet komen opdagen op het verhoor. De heer Bienfait voegt hier aan toe dat er deze maand nog heel wat uitsluitingen werden getroffen na de herziening van de beslissingen die werden ingetrokken wegens een verkeerde

² In juni 2009, besloot het CGVS om alle beslissingen die recent getekend werden door een adjunct-commissaris in te trekken, als ook deze betreffende dossiers hangende voor de RVV en dit ten gevolge van een arrest van de Raad van State, die een beslissing vernietigde die getekend was door een adjunct-commissaris.

handtekening. (het betreft du voornamelijk het opnieuw nemen van uitsluitingsbeslissingen die moesten worden ingetrokken)

20. Onder de vluchtelingen die in april 2010 erkend werden, waren de meest voorkomende nationaliteiten: Guinea (18), Rusland (9), Irak (8), Afghanistan (7) en Rwanda (7). De heer Bienfait laat hierbij opmerken dat Rwanda aan het UNHCR heeft gevraagd om zich uit te spreken over dit land en toepassing te maken van de beëindigingsclausule (*cessation clause*³). De heer Pauwels bevestigt dit en voegt toe dat de Rwandese overheid al lang wenste dat Rwanda zou worden beschouwd als een land waartoe alle vluchtelingen veilig kunnen terugkeren. Hij preciseert nog dat het UNHCR niet verplicht is hier officieel op te antwoorden en dat een dergelijke *cessation clause* heel zelden worde toegepast. Hij geeft aan dat Rwanda dus gevraagd heeft aan het UNHCR om te verklaren dat er geen reden meer is om de Conventie van Genève toe te passen op dit land. Het is, bijvoorbeeld wel het geval geweest voor Sierra Leone na de oorlog en de verkiezingen. Hij legt nog uit dat Rwanda dus gevraagd heeft dat de Conventie van Genève dus niet meer zou toegepast worden voor dit land, maar hij denk niet dat het HCR hier positief op zal reageren.
21. De subsidiaire bescherming werd in diezelfde periode het vaakst toegekend aan personen met volgende nationaliteit: Irak (28), Afghanistan (14), Somalië (2) en Soudan (1) onder het artikel 15c. Het artikel 15b werd toegepast voor volgende nationaliteiten: Georgië (1), Guinea (1) en Togo (1).
22. De heer Bienfait heeft goed nieuws met betrekking tot de achterstand bij het CGVS. Sinds kort is er een ommekeer en haalt het CGVS zijn achterstand stilaan in. Van de 11.342 uitstaande dossiers waren er op 1 mei nog 10.956. Hij voegt eraan toe dat er in april iets minder asielaanvragen werden ingediend en dat als dit blijft verminderen, men zeker een afbouw van de achterstand mag verwachten. Dit zou eveneens een positieve invloed kunnen hebben op de opvang. De heer Bienfait legt verder uit dat CGVS vreesde dat met de val van de regering de budgettaire wet niet zou gestemd worden. Maar gelukkig was dit niet het geval en dankzij dat zal het CGVS 25 à 30 medewerkers kunnen aanwerven, voornamelijk van niveau A voor het behandelen van asielaanvragen.
23. De heer Bienfait komt terug op de Macedonië/Servië-actie en zegt dat van de 997 aanvragen die het CGVS in deze context te beoordelen kreeg, er 665 beslissingen zijn genomen. Er moeten nog 312 beslissingen worden genomen, maar veel hiervan werden al gehoord. Er waren 120 intrekkingen (vertrek IOM, enz.). De heer Bienfait denkt dat de actie binnen een maand zal afgerond zijn.
24. De heer Bienfait geeft informatie over het nieuwe beleid van het CGVS inzake Irak. Gezien de evolutie van de objectieve situatie in het zuiden van Irak, heeft het CGVS besloten om de subsidiaire bescherming niet meer systematisch toe te kennen aan personen uit deze regio, terwijl ze voor degenen uit centraal Irak toegekend blijft (gebied dat tamelijk hoog noordwaarts reikt, hierin begrepen Mosul en Kirkuk). De heer Bienfait verklaart dat België één van de laatste Europese landen is dat nog de subsidiaire bescherming toekent voor Irak en dat het CGVS daarom een vrij soepele houding heeft

³ Zie artikel 1 C (en vooral 5e lid hiervan) van de 1951 Geneva Refugee Convention + chapter III van UNHCR Handbook.

ten opzichte van dit land, in vergelijking met andere Europese landen. In België is de beschermingsgraad voor de personen uit Irak momenteel 75% (70% in 2009).

25. Mevrouw Goris vraagt meer uitleg over de uitsluitinggevallen van de maand april. De heer Bienfait heeft hierover geen detail, maar veronderstelt dat in geval van uitsluiting van de subsidiaire bescherming het waarschijnlijk gaat om onderdanen uit Afghanistan of Irak of eventueel één of andere Somaliër (de voornaamste nationaliteiten voor wie subsidiaire bescherming wordt toegepast).
26. Mevrouw Regout vermeldt een situatie waarmee ze geconfronteerd werd. Namelijk dat Fedasil kwam vragen wat te doen met iemand dat op hotel verblijft en erkend wordt (subsidiaire bescherming of vluchteling). De heer Bienfait verwondert zich over het feit dat personen die op hotel verblijven, erkend kunnen worden in de mate dat het CGVS normaliter geen hoorzitting organiseert zolang zij op hotel verblijven. De heer Bienfait spreekt over een nieuw verschijnsel en zegt dat hij zich hierover gaat informeren. De heer Geysen voegt hieraan toe dat deze personen zich bij de gemeente kunnen laten inschrijven en dat de gemeente verplicht is ze in te schrijven. Nochtans halen verschillende personen het feit aan, dat de gemeente vaak weigert of buitengewoon lang wacht vooraleer ze in te schrijven. In afwachting verkrijgen deze personen geen oranje kaart, wat het zoeken naar huisvesting erg bemoeilijkt. Vooral dat deze personen geen sociale begeleiding genieten. Mevrouw Verstrepen zegt verder nog dat er zich een praktisch probleem voordoet wat betreft de woonplaatsvaststelling door de wijkagent want over het algemeen weigert die een verblijfsattest af te geven aan personen die op hotel verblijven. De heer Geysen wijst terug op het feit dat de gemeente verplicht is ze in te schrijven, zelfs al geeft hij toe dat het maar theorie is en in de praktijk deze situaties vaak geblokkeerd worden. De heer Bienfait stelt voor dat het CGVS Fedasil zou informeren over de aanvragers die op hotel verblijven en die erkend worden of de subsidiaire bescherming krijgen en ze dan van een fictief adres in het opvangnetwerk zouden kunnen genieten.
27. Mevrouw Blommaert merkt op dat de cijfers van Eurostat wat betreft de erkenningen van het CGVS erg verschillen van deze aangegeven door het CGVS. Zij vraagt om uitleg. De heer Vinikas voegt hieraan toe dat het aantal asielaanvragen aangegeven door Eurostat ook anders is dan dat aangegeven door de Belgische instanties. De heer Bienfait zegt dat het CGVS hierover ook erg verwonderd was dat volgens Eurostat België onder het Europees gemiddelde zou zijn betreffende de erkenningsgraad (20% voor het CGVS, 27% voor het Europees gemiddelde; minder dan 1% voor Griekenland...). Het CGVS verklaart dit verschil vooral door het feit dat Eurostat rekening houdt met het totaal aantal administratieve beslissingen genomen in eerste aanleg om de erkenningsgraad te berekenen, hier dus inbegrepen de Dublin-dossiers die nooit zullen overgemaakt worden aan het CGVS. Terwijl het CGVS in zijn statistieken deze gevallen, wiens asielaanvraag niet in België wordt behandeld niet meerekent. Een andere verklaring is wellicht dat Eurostat geen rekening houdt met het feit dat een zelfde asielaanvrager verschillende maal negatief kan meegerekend worden in de statistieken in functie van de meervoudige aanvragen die hij indient. De heer Bienfait wijst erop dat het erkenningcijfer niet alles zegt over de strengheid van het asielbeleid van een land. Hij neemt als voorbeeld Malta, gekend voor zijn zeer moeilijke opsluitingsvoorwaarden, maar die daarentegen een erkenningcijfer van meer dan 60% heeft. Het erkenningcijfer hangt ook af van de

migratiestroom, en het zijn vooral aanvragers uit, bijvoorbeeld, Somalië, Eritrea en Soedan die in Malta toekomen. Wat betreft het aantal asielaanvragen zegt de heer Bienfait verder nog dat het verschil ook kan verklaard worden door het feit dat België het aantal asielaanvragen telt, terwijl Eurostat (en de meeste andere EU-landen) per persoon telt, waarbij ook de kinderen.

28. De heer Renders vraagt om toelichtingen betreffende de tussenkomst van de psychologische cel van CGVS bij een hoorzitting. Hij legt uit dat in bepaalde gevallen waar de bezoekers vaststellen dat er een probleem is met een persoon in een gesloten centrum, probleem dat soms zelfs door de psycholoog van het centrum wordt bevestigd, ze niet altijd de tussenkomst van de psycholoog van het CGVS vaststellen tijdens het verhoor. Ze hebben de indruk dat er niet altijd genoeg rekening wordt gehouden met de psychologische problemen. De heer Renders vraagt zich ook af wie de eventuele psychologische problemen aan het CGVS moet signaleren. De heer Bienfait zegt dat wanneer het probleem zich voordoet, de dossierbehandelaar hierin een belangrijke rol speelt. Hij is de persoon dit dergelijk geval aan de psycholoog van CGVS moet aanwijzen, wanneer hij symptomen vaststelt of als hij van mening is dat er een probleem is, na overleg met zijn supervisor. Het probleem kan ook aan de dossierbehandelaar gesignaleerd worden door de tussenkomende buitenstaander, in deze gevallen bij voorkeur door de psycholoog of de arts van het gesloten centrum. Maar de verantwoordelijkheid om de psycholoog in te schakelen blijft bij de dossierbehandelaar. Mevrouw van der Haert stelt de vraag of deze dossierbehandelaars wel degelijk een vorming genieten om dit soort probleem te ontwaren en symptomen of aanwijzingen te kunnen vaststellen. De heer Bienfait zegt dat er momenteel geen specifieke vorming bestaat, maar dat de dossierbehandelaars een vorming krijgen in stressbeheer, m.n. stress veroorzaakt door moeilijke hoorzittingen of door kandidaten met een bijzonder onstabiel profiel. Dit is een hulpmiddel om probleemprofielen te ontwaren. De heer Bienfait zegt verder nog dat er bij het CGVS momenteel geen dossierbehandelaars zijn gespecialiseerd voor psychologische profielen, in tegenstelling tot andere kwetsbare profielen, zoals NBMV of gendergevallen, omdat het een moeilijk te identificeren en te onderscheiden groep is. Maar, zegt de heer Bienfait, het CGVS denkt na over dit alles. Hij voegt daaraan toe dat de Europese wetgeving de psychologische gevallen beschouwd als zijnde kwetsbare gevallen en ze beter moeten geïdentificeerd worden. Het is momenteel een Europese topic. Het EAC-project, waaraan het CGVS actief deelneemt, zou gedeeltelijk een oplossing kunnen zijn. Want één van de 13 vormingsmodules zal de kwetsbare gevallen betreffen, in het bijzonder de medische en psychologische gevallen. Deze vormingen zullen ook kunnen gebruikt worden voor de vorming van de dossierbehandelaars. Maar aangezien het de laatste module is, zal het niet voor één jaar beschikbaar zijn. De heer Wissing vraagt nog welke de waarde is van een psychologisch of medisch attest en of deze attesten automatisch worden gevolgd. De heer Bienfait antwoordt dat alles afhangt van de inhoud van het attest.
29. De heer Wissing vraagt of het de supervisor is die de beslissing neemt. De heer Bienfait zegt nee en legt uit dat de supervisor niet op een autoritaire en hiërarchische manier beslist. De beslissing zal vloeien uit een gemeenschappelijke discussie tussen de dossierbehandelaar en de supervisor, want diens rol is de dossierbehandelaar te helpen in zijn beslissing. Het is geen hiërarchische besluitvorming.

30. Mevrouw Verstrepen meldt een probleem waarmee de advocaten van gezinnen van asielzoekers geconfronteerd worden. De hoorzitting van de verschillende gezinsleden heeft dikwijls plaats op hetzelfde moment, waardoor de advocaat wordt verplicht te bepalen welke hoorzitting hijzelf gaat bijwonen en een vervanger voor de anderen gezinsleden moet inschakelen. Maar plaatsvervangers zijn zeer duur en de asielzoekers hebben er ook moeite mee want zij verkiezen uiteraard de bijstand van hun eigen advocaat. Mevrouw Verstrepen merkt verder op dat in sommige gevallen, de advocaat niet op voorhand was gewaarschuwd dat de verschillende gezinsleden op hetzelfde tijdstip zouden worden geïnterviewd en de dag zelf werd geconfronteerd met een voldongen feit. De heer Bienfait is het ermee eens dat dit geen gemakkelijke situatie is voor de advocaten, maar denkt toch dat advocaten altijd vooraf geïnformeerd worden. Ze zijn dan in de mogelijkheid om een plaatsvervanger in te schakelen. Hij verwondert zich over het feit dat bepaalde advocaten voor een voldongen feit werden gezet, maar hij gaat zich informeren en zien hoe deze situaties te voorkomen.
31. Mevrouw Verstrepen informeert dat sommige opvangcentra de gewoonte hebben om de originele documenten van de asielzoekers in een kluis bij te houden en hen slechts kopieën mee te geven, zelfs wanneer zij zich bij de instanties gaan aanbieden. Zij vraagt of dat een probleem oplevert bij CGVS. De heer Bienfait verwondert zich over deze praktijk en heeft nooit gehoord dat dit een probleem veroorzaakte. De heer Geysen legt uit dat wanneer een asielzoeker zich bij DVZ aanmeldt om een asielaanvraag in te dienen, DVZ nooit de originele identiteitskaarten of paspoorten houdt, maar wel kopieën ervan. De andere originele documenten worden echter in het dossier bij het DVZ bijgehouden en de asielzoeker krijgt de kopieën ervan. De heer Bienfait herhaalt dat het belangrijk is dat de asielaanvrager zich op het verhoor aanmeldt met de originele stukken waarover hij beschikt.
32. De heer Michiels vraagt informatie over een beleidsnota van CGVS in verband met de Afghaanse asielzoekers die in februari 2010 uitkwam. Deze beleidsnota spreekt over bepaalde provincies waarin sommige regio's onder de subsidiaire bescherming vallen, zonder echter aan te geven om welke regio's het hier gaat. De heer Bienfait zegt eerst dat de beleidsnota nog altijd van toepassing is. Hij heeft echter geen informatie betreffende deze regio's, maar gaat zich informeren.
33. De heer Beys komt even terug op de beslissing van het CGVS om geen subsidiaire bescherming meer toe te kennen aan Irakezen uit het zuiden van Irak en vraagt of dit wil zeggen dat personen uit deze regio, die een subsidiaire bescherming verkregen hadden, hun status niet kunnen verlengen. De heer Beys gaat dit nakijken maar normaliter zou dit aanvankelijk niet het geval zijn. Inderdaad, één iets is om de subsidiaire bescherming niet meer toe te passen in de toekomst, iets anders is om het statuut in te trekken aan degene aan wie het werd toegekend. De toe te passen voorwaarden zijn niet dezelfde in deze twee hypothesen. De wet heeft inderdaad striktere voorwaarden voorzien voor de intrekking dan om te beslissingen om de SB in de toekomst niet meer toe te kennen.

Mededelingen van UNHCR (de heer Pauwels)

34. De heer Pauwels kondigt een update van de *Eligibility Guidelines* voor asielzoekers uit Irak aan, die binnen een aantal maanden gepubliceerd zou moeten worden. De aangekondigde wijziging van het beschermingsbeleid van het CGVS t.o.v. personen afkomstig uit Zuid-Irak, is niet geheel onverwacht, aangezien er inderdaad sprake lijkt te zijn van een verbetering van de situatie in de regio en een aantal EU-landen reeds geen subsidiaire bescherming meer toekennen. Toch meent UNHCR dat er ook sprake is van een *'lack of information'*, aangezien het UNHCR veel bevraagd wordt over de regio Zuid-Irak. De UNHCR update zal dan ook speciale aandacht schenken aan Zuid-Irak, terwijl Centraal-Irak uiteraard de meest problematische regio blijft. De heer Bienfait voegt er nog aan toe dat op een recente bijeenkomst van de *Temporary Desk on Iraq* in San Remo bleek dat de meeste EU-landen bescherming aan Zuid-Irakezen weigeren omwille van de aanwezigheid van een intern vluchtalternatief.
35. De heer Pauwels legt uit dat het UNHCR Centraal-Irak (Bagdad en vijf governorates) nog steeds als een regio van *no return* beschouwt en het is dan ook erg bezorgd over praktijken van gedwongen terugkeer naar of via Bagdad door landen zoals UK, Noorwegen, Zweden, Denemarken en Nederland. UNHCR heeft niet de intentie om partij te worden in een eventuele "tripartite agreement" met Irak en een Europees land met betrekking tot gedwongen terugkeer naar Irak. De heer Renders vraagt wat het standpunt is van UNHCR over de gedwongen terugkeer van personen uit Noord-Irak die vanuit België naar Bagdad worden teruggestuurd. De heer Pauwels zegt deze vraag reeds eerder te hebben gesteld gekregen en weet te hebben van zeven gevallen van gedwongen terugkeer van uitgeprocedeerde asielzoekers vanuit België naar Bagdad (Centraal-Irak) in 2009 en drie naar Erbil (Noord-Irak) mogelijks via de internationale luchthaven van Bagdad. Het is momenteel moeilijk om een duidelijk antwoord te geven aangezien UNHCR (Europadesk en hoofdkwartier 'Genève') zich ondermeer hierover beraden. De centrale vraag moet zijn of er voldoende garanties gegeven zijn alvorens de terugkeer uit te voeren. Aangezien UNHCR ter plaatse veel prioriteiten heeft en over beperkte middelen beschikt, is monitoring van gedwongen terugkeer van in Europa uitgeprocedeerde asielzoekers naar Irak momenteel erg moeilijk.
36. Tenslotte laat de heer Pauwels ook weten dat het UNHCR op 5 mei 2010 officieel uitgenodigd werd door het Europese Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg om als derde partij tussen te komen in de Dublin-zaak M.S.S. tegen België & Griekenland, die op 1 september voorkomt voor de *Grand Chamber* van het EHRM. De heer Wissing vraagt of UNHCR ook gevraagd is in andere Dublin-Griekenlandzaken tegen België die ten gronde behandeld zouden worden door het EHRM.⁴ De heer Pauwels zegt dat dit voorlopig niet het geval is (wel tegen UK en Nederland) en dat het uitzonderlijk is dat een zaak voor de *Grand Chamber* komt. De EHRM-zaken worden bij UNHCR gecoördineerd door de Europadesk en de heer Pauwels zal bijdragen aan het Belgische luik in de schriftelijke tussenkomst van het UNHCR in voornoemde zaak M.S.S. over een door België naar Griekenland teruggestuurde asielzoeker op basis van de Dublin II Regulation.

4

<http://cmiskp.echr.coe.int/tkp197/view.asp?action=open&documentId=865611&portal=hbkm&source=externalbydocnumber&table=F69A27FD8FB86142BF01C1166DEA398649>

Hij legt nog uit dat de focus van de zaak zal liggen op de dramatische situatie voor asielzoekers in Griekenland, maar dat het toch belangrijk is om ook de wetgeving, praktijk en rechtspraak in België betreffende Dublin-Griekenland naar voren te brengen.

Mededelingen van IOM (mevrouw D’Hoop)

37. Mevrouw D’Hoop geeft de statistieken voor de maand april 2010. Er keerden in april 232 mensen terug naar hun land van herkomst met de tussenkomst van IOM, wat het totaal voor de eerste vier maanden van 2010 op 1.074 brengt. De vijf meest voorkomende bestemmingen in april waren: Brazilië (75), Macedonië (26), Kosovo (24), Rusland (15) en Oekraïne (13). De teruggekeerde personen waren voor het grootste deel mensen zonder wettelijk verblijfsstatuut (142); daarna kwamen asielzoekers die vrijwillig afstand doen van hun asielprocedure (62) en afgewezen asielzoekers (28). De meesten verbleven in Brussel (120) of Antwerpen (46). Ze keerden in aflopende volgorde van aantal terug naar Europa, Latijns-Amerika en de Caraïben, Azië en Afrika. Er waren in april 136 mannen die vrijwillig terugkeerden en 96 vrouwen. De grootste groep was die van de alleenstaande mannen tussen 26 en 35 jaar oud (48).
38. In de maand april keerden 40 personen terug met bijstand bij de re-integratie (REAB); in het totaal 233 personen in de eerste vier maanden van 2010. De teruggekeerde personen met REAB waren afkomstig uit Brazilië (7), India (6), Pakistan (4), Rusland (3), Marokko (3), Armenië (3), Kosovo (2) en Georgië (2).
39. De instroom kwam in april van volgende partners: NGO’s en verenigingen (162), Fedasilcentra (40), de centra van DVZ (14), centra van Croix-Rouge en Rode Kruis (8), de Steden & Gemeenten (6) en rechtstreeks via IOM Brussel (2, waarvan dus alle documenten op voorhand in orde waren).
40. Mevrouw D’Hoop kondigt een conferentie aan over het IRRICO II-project op 24 juni van 14u tot 17u, waarop de deelnemers aan de contactvergadering zullen uitgenodigd worden. Er is o.m. een deelname gepland met partners uit twintig landen van bestemming, met workshops over de terugkeerprojecten.
41. De heer Beys verwijst naar de interventie van de heer Bienfait waarin hij melding maakte van de erkenning van een Macedonische vluchteling. Hij wil dan ook graag weten of Macedoniërs dan nu wel in aanmerking kunnen komen voor de reïntegratiepremie en of IOM dus afstand doet van nationaliteit als enige criterium om bepaalde vrijwillige terugkeerders a priori uit te sluiten. Mevrouw D’Hoop zegt dat in het geval van de recente instroom van Servische en Macedonische asielzoekers een beslissing van het kabinet aan die uitsluiting ten gronde lag en IOM louter instond voor de uitvoering. De uitzonderlijk grote toevloed had inderdaad een vermoeden van misbruik gewekt. De heer Bienfait wenst er nogmaals op te wijzen dat het om welgeteld 1 erkenning gaat (op een totaal van bijna 700 afgesloten dossier, nvdr) en dat bij het overgrote merendeel van de andere asielaanvragen uit die groep nauwelijks enig vervolgingsfeit ingeroepen werd (maar louter elementen als het feit van gratis gezondheidszorg te kunnen krijgen in België, of van moeilijke economische omstandigheden, e.d.).

Mededelingen van Fedasil (mevrouw Machiels)

42. Mevrouw Machiels meldt dat er in april 18.882 personen werden opgevangen, alle opvang inbegrepen (dus ook hotels, enz.). Ze geeft ook nog de volgende cijfers: sinds oktober 2009 werden er 2.529 beslissingen van niet toewijzing genomen. In april werden er 126 beslissingen van niet toewijzing genomen, waarvan 116 1^e of 2^e asielaanvragen en 8 EU-onderdanen.
43. Mevrouw Machiels meldt ook dat er in de eerste week van mei al 103 niet-toewijzingsbeslissingen genomen werden. Dit wordt verklaard door het feit dat de extra-plaatsen die werden vrijgemaakt in het begin van het jaar ondertussen ook volzet zijn. Bovendien was er begin 2010 nog bijkomende uitstroom dankzij verschillende maatregelen, oa. die van de Code 207, wat nu niet meer het geval is.
44. Mevrouw Machiels zegt dat de vermindering van het aantal asielaanvragen ook wordt waargenomen door Fedasil.
45. Betreffende de hotels, meldt mevrouw Machiels dat er op 7 mei 1.065 personen opgevangen zijn in hotels. Er wordt echt gewerkt aan de doorstroom van de personen die al langer dan 6 maand op hotel zijn en van degenen die een arbeidskaart nodig hebben om te werken.
46. Mevrouw Machiels laat ook nog weten dat Fedasil heel blij is dat de begrotingscontrole toch kon doorgaan en zo 20 miljoen euro ter beschikking werd gesteld van Fedasil voor extra opvangplaatsen. De opvang in hotels zal allicht moeten worden afgebouwd tegen het einde van 2010. Ze meldt ook de goedkeuring van het KB over de cumul tussen financiële hulp en werk. Dit KB moet wel nog gepubliceerd worden. Er zullen in de loop van de maand juni instructies volgen over de concrete toepassing van deze tekst. Het KB voorziet dat de bewoners die een stabiel werkcontract hebben en genoeg verdienen een opheffing krijgen van hun Code 207. Als ze niet genoeg verdienen of een precare arbeidsovereenkomst hebben is er een systeem waarbij ze bijdragen aan de materiële steun.
47. De heer Pauwels vraagt of er cijfers beschikbaar zijn over de NBMV. Mevrouw Machiels zegt dat er 134 NBMV in de noodopvang zaten, dus in niet aangepaste plaatsen. De heer Michiels vraagt of de NBMV nog via het centrum van Steenokkerzeel passeren. Mevrouw Machiels antwoordt dat dit meestal niet meer het geval is.
48. De heer Beys spreekt van de programma-wet die gisteren in het BS werd gepubliceerd en waarin staat dat er 5 dagen voorzien zijn om de beslissing van de arts van het opvangcentrum te betwisten. Hij vraagt hier meer uitleg over. Onder andere, hoe wordt deze medische beslissing betekend? Mevrouw Machiels zal hierover informatie inwinnen.
49. De heer Beys vraagt of er cijfers voorhanden zijn over de toegepaste sancties en over de aard ervan. Mevrouw Machiels antwoordt dat er hierover in het opvangcentrum zelf een register wordt bijgehouden, maar dat deze informatie niet systematisch wordt gecentraliseerd. De heer Beys vraagt ook hoeveel bewoners de sanctie van tijdelijke

uitsluiting kregen. Dit wordt wel centraal bijgehouden. Mevrouw Machiels belooft dit aantal regelmatig mee te delen. Ten slotte wenst de heer Beys meer informatie over het aantal verlengingen n.a.v. de recente instructies mbt art.7 van de opvangwet. Mevrouw Machiels zal nagaan welke cijfers voortaan kunnen meegedeeld worden in dit verband.

50. Er wordt ook uitleg gevraagd over de opvang van personen die een meervoudige aanvraag indienen. Mevrouw Machiels legt uit dat dit in april 110 personen betrof en dat deze een Code “No Show” krijgen vanaf de derde asielaanvraag en geen niet-toewijzingsbeslissing.
51. De heer Renders vraagt of de mensen die worden vrijgelaten door de Raadkamer omdat de opsluiting in strijd werd geoordeeld met het artikel 3 EVRM, maar wiens bijlage 26quater niet werd geschorst, ook opvang kunnen krijgen. Na de vergadering bevestigt mevrouw Machiels dat het BGV van de persoon die een beslissing verkregen heeft van de Raadkamer of van de RVV of interim measures van het EHRM, oordelende dat de terugkeer naar Griekenland niet kan plaats hebben, dus in de praktijk niet meer uitvoerbaar is en bijgevolg het artikel 6 van de opvangwet van toepassing is. Deze personen hebben dus recht op materiële hulp en dus op opvang.
52. Mevrouw Regout vraagt of er discussies gaande zijn tussen Fedasil en de OCMW's of VVSG betreffende de situaties van degene die geen opvang toegewezen kregen, om eindelijk een oplossing te vinden. De heer Pauwels vraagt ook of er feed-back is over wat er uiteindelijk gebeurd met die mensen (die van Fedasil een beslissing van niet-toewijzing krijgen en doorverwezen worden naar het OCMW (veelal Brussel); of nog wordt op een of andere manier bijgehouden wie uiteindelijk opvang krijgt via het OCMW en heeft dus iemand zicht over hoeveel van hen op straat blijven. Het officiële standpunt van Fedasil is dat het niet langer hun bevoegdheid is wanneer een persoon een beslissing van niet-toewijzing krijgt en er worden dus geen speciale demarches gedaan om de persoon te helpen na de niet-toewijzing. Er is ook geen verdere opvolging. Er bestaat dus geen *monitoring* van de groep niet toegewezen asielzoekers. Mevrouw Crauwels zegt dat VVSG ook bij zijn vorig standpunt blijft en dat er geen oplossing zal gevonden worden als de wetgevingen niet op elkaar worden afgestemd. Mevrouw Machiels stemt hierin toe en zegt dat er politieke beslissingen moeten worden genomen.
53. Mevrouw Konings vraagt waarom de mensen die worden opgevangen in de hotels geen oranje kaart (attest van immatriculatie) kunnen krijgen. Mevrouw Machiels antwoordt dat het probleem vooral is dat de gemeentes vaak weigeren, ook al zouden ze niet mogen, oww. het adres in een hotel. Bovendien hebben deze mensen geen enkele sociale begeleiding en dus geen hulp om een AI te verkrijgen.
54. Mevrouw Leroux vraagt waarom er een termijn van 2 – 3 maand nodig is om een antwoord te krijgen op een aanvraag van opheffing van de Code 207 voor de ontvankelijke 9ters. Mevrouw Machiels antwoordt dat er niet moet gewacht worden tot de Code 207 werd verwijderd omdat dit automatisch gebeurt bij overgang naar het vreemdelingenregister. Maar zij zal wel verifiëren hoe het zit met de termijn voor gewone aanvragen tot opheffing van de Code 207. Ze zegt dat wanneer een aanvraag via de juridische dienst moet passeren voor advies en dus een langer parcours moet afleggen, dit langer kan duren dan wanneer de dienst dispatching de code eenvoudigweg kan opheffen.

Mevrouw Crauwels voegt hieraan toe dat wanneer het OCMW akkoord is om de persoon ten laste te nemen, het OCMW beter zelf de aanvraag doet van de schrapping van de Code 207 want dan gaat het sneller.

**De volgende contactvergadering vindt plaats op 8 juni
op de zetel van Fedasil,
Kartuizerstraat 19-21, 1000 Brussel.**

